GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Absències, xiulets, greuges i evidències.

Opinió | 13/10/2009 | 12:42

De moment a Catalunya ja no els defensen ni els seus, i aquest és un símptoma molt significatiu.

Encara que sembli una cosa paradoxal, fora de lloc en qualsevol altre estat o país llunyà o pròxim a l'Estat espanyol, comença a ser una tradició que el públic que va a veure la desfilada militar en motiu del dia de la Fiesta Nacional esbronquin i demanin la dimissió de José Luís Rodríguez Zapatero com han fet els últims quatre anys. Quan els falti l'actual president del govern espanyol hauran de buscar un altre ninot per poder continuar exigint que li tallin al cap. De reiteració és poc qualificar l'absència del president de la Generalitat, José Montilla, a la desfilada, però dos anys encara no constitueixen una tradició.

A Catalunya i a altres territoris de l'Estat culturalment diferents dels de la influència de Castella, la commemoració del 12 d'octubre és percebuda com una autèntica agressió contra els drets nacionals diferents dels castellans. Naturalment, qualsevol català, valencià, balear, basc o galleg té perfecte dret a sentir-se espanyol. Però aquest dret no té res a veure amb aquesta exaltació ultranacionalista i militarista, més pròpia del franquisme que d'un sistema democràtic i respectuós amb les altres nacionalitats de l'Estat. I cal no oblidar que aquestes distintes nacionalitats estan contemplades a l'actual Constitució espanyola, que alguns defensen tant i que consideren intocable i inamovible.

De fet la commemoració del 12 d'octubre com a dia de la hispanitat no té el més mínim sentit, ni a Catalunya ni fora d'ella. I s'haurien d'adoptar les mesures necessàries que conduïssin a la seva supressió com a festivitat i com a commemoració. Aquesta celebració és un acte del nacionalisme espanyol més ranci i prepotent, que serveix, fonamentalment, perquè els elements més ultranacionalistes realitzin provocacions a diferents punts de l'Estat, perquè és una commemoració del nacionalisme espanyol extremista i absolutament excloent. És a dir, està concebuda com la imposició de l'espanyolisme identificat i alinieat amb el castellanisme sobre la resta de nacionalitats que hi ha a l'Estat espanyol.

A més de tot el que dic anteriorment, el caràcter militarista d'aquesta celebració converteix aquesta data en una commemoració especialment agressiva i amenaçadora contra qualsevol idea o iniciativa que pugui discrepar del predomini del nacionalisme espanyol. I aquí és on la idea de la democràcia es dissol en detriment dels que no sentim aquestes essències patries com a nostres, i el greuge comparatiu entre aquesta celebració i les que reivindiquen les altres comunitats nacionals.

Sincerament, i com a observador durant molts anys d'aquest fenomen des de l'exterior de l'Estat espanyol, aquesta festa sovint m'ha provocat vergonya aliena, ja que la combinació d'un nacionalisme exaltat, prepotent i excloent, amb el caràcter militarista que simbolitza la desfilada de Madrid, recorda les pitjors èpoques de la dictadura del general Franco. I si es vol comprovar la meva asseveració només cal contrastar imatges actuals i de l'època esmentada, on les semblances escèniques són més que admirables.

A més hi ha un altre greuge cap a altres cultures i nacions externes a la península ibèrica i al continent europeu, ja que el nacionalisme espanyol ha instaurat aquesta data per commemorar,

amb la al·lusió a la hispanitat, la invasió de terres americanes, una pàgina de la història de l'expansionisme espanyol que és millor no celebrar, i que, de fet i sincerament, és millor per a tots oblidar. I sinó preguntin-ho als descendents dels colonitzats.

No és gens difícil percebre que Espanya viu amb tensió els recels amb que es miren Catalunya els qui encara administren l'herència dominant castellana. Això potser no ho saben o no els importa al públic que va sortir a veure la parada militar als carrers de Madrid, però és una evidència tant fragant que ni José Montilla ho pot passar per alt: per això no va a la celebració. Molt em temo que aviat serà Espanya la que haurà de fer pedagogia per no quedar-se sense partidaris. De moment a Catalunya ja no els defensen ni els seus, i aquest és un símptoma molt significatiu.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/14649-absencies-xiulets-greuges-i-evidencies.htm